

[248] Νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ τὸν λόγον τοῦ θεοῦ Δαυὶδ ὅπου ἐθρήνει τὴν
 Ἱερουσαλὴμ «Ὁ θεὸς ἔλθοσαν ἔθνη εἰς τὴν κληρονομίαν σου·
 ἐμίαναν τὸν ναὸν τὸν ἅγιόν σου· ἔθεντο Ἱερουσαλὴμ ὡς
 5 ὀπωροφυλάκιον· ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου βρώματα
 τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὀσίων σοι τοῖς θηρίοις
 τῆς γῆς» καὶ νὰ εἰπῶ τῶν τριῶν παίδων τὴν ᾠδὴν, «Ὅτι δίκαιος εἶ
 ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησας ἡμῖν· καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας
 ἐχθίστων ἀνόμων ἀποστατῶν καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ
 10 παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν». Πῶς οὖν τὸ
 ἐκαταδέχθη ἢ ἐπ' ὀνόματι τοῦ θεοῦ Λόγου κτισθεῖσα Σοφία νὰ
 γένη ναὸς τῶν Ἰσμαηλιτῶν; Φρίζον, ἦλιε, στέναξον, ἢ γῆ, καὶ
 κλονουμένη βόησον Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ δὲ ἐλεεινὸς βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καθὼς ἐμπῆκαν οἱ
 Τοῦρκοι τὸ μέρος τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ, ἐπεριπάτει
 [249] ἀπὸ τὰ τείχη καὶ ἔβλεπε διὰ τοὺς ἐχθρούς. Εἶχε καὶ μετ' αὐτοῦ με-
 ρικοὺς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας καὶ πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος ἦτον ἓνας ναὸς
 τῆς Ὑπεραγίας, καὶ θεωρεῖ ὁ βασιλεὺς μίαν βασίλισσαν ὅπου
 5 ἔρχονταν ἀπὸ ἔξω μὲ πολλοὺς εὐνούχους καὶ ἐμπῆκε μέσα εἰς τὸν
 ναόν. Ὑπῆγε γοῦν καὶ ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς ἄρχοντας νὰ ἰδοῦν τί
 βασίλισσα ἦτον ἐκεῖνη ὅπου ἐμπῆκεν εἰς τὸν ναὸν ἐκεῖνον, καὶ
 ἐμπῆκαν μέσα. Ἡ δὲ βασίλισσα ἄνοιξε τὴν ωραίαν πύλην καὶ
 ἐμπῆκε μέσα, καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἱερὸν σύνθρονον καὶ ἔδειξε
 10 σχῆμα λυπητικόν. Τότε ἄνοιξε τὸ υπεράγιον αὐτῆς στόμα καὶ εἶπε
 πρὸς τὸν βασιλέα· «Ἀφόντις μοῦ ἐπαράδοσαν ταύτην τὴν
 ταλαίπωρον Πόλιν, πολλαῖς φοραῖς τὴν ἐγλύτωσα ἀπὸ ὀργαῖς
 θεϊκαῖς· ἀλλὰ καὶ τώρα ἐπαρακάλεσα τὸν υἱόν μου καὶ θεὸν, καὶ
 ὁμῶς ἔγινε ἀπόφασις, ὅτι νὰ παραδοθῆτε εἰς τὰς χεῖρας τῶν
 15 ἄλλοτριῶν, διότι αἱ ἁμαρτίαι τοῦ λαοῦ ἄναψαν τὸν θυμὸν τοῦ
 θεοῦ. Καὶ λοιπὸν ἄφες τὸ στέμμα τῆς βασιλείας ἐδῶ νὰ τὸ φυλάγω,
 ἕως νὰ εὐδοκήσῃ ὁ θεὸς νὰ ἔλθῃ ἄλλος νὰ τὸ παραλάβῃ, καὶ σὺ
 ὕπαγε νὰ ἀποθάνῃς, ὅτι ἔτζι ὤρισεν ὁ θεός». Καὶ ὡς ἤκουσεν ὁ
 βασιλεὺς, ἔγινε περίλυπος, καὶ ἔβγαλε τὸ στέμμα τῆς βασιλείας καὶ
 20 τὸ σκῆπτρον ὅπου ἐβάστα εἰς τὸ χέρι, καὶ τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν
 ἁγίαν τράπεζαν· καὶ ἐστάθη μετὰ δακρύων καὶ εἶπεν· «ὦ δέσποινά
 μου, ἐπειδὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου ἐξεγυμνώθηκα τὴν τιμὴν τῆς

- 25 βασιλείας και χάνω και την ζωήν μου, ἰδοὺ παραδίδωμι καὶ
τὴν ψυχὴν μου εἰς χεῖράς σου, καθὼς σε ἐπαρέδωκα καὶ τὸ στέφος
τῆς βασιλείας». Τότε ἀπεκρίθη ἡ κυρία τῶν ἀγγέλων· «Κύριος ὁ θεὸς
25 νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν σου μετὰ τῶν ἀγίων αὐτοῦ». Ὁ δὲ
βασιλεὺς ἔβαλε μετάνοιαν, καὶ ὑπῆγε νὰ φιλήσῃ τὸ γόνυ αὐτῆς,
καὶ ἐκεῖνη ἔγινεν ἄφαντος μετὰ τῶν εὐνούχων, οἵτινες ἦσαν οἱ
ἄγγελοι. Ἀλλὰ
- [250] οὐδὲ τὸ στέμμα οὐδὲ τὸ σκῆπτρον εὐρέθησαν ἐκεῖ ὅπου τὸ ἄφησε,
διότι τὸ ἐπῆρεν ἡ κυρία Θεοτόκος νὰ τὸ φυλάγῃ ἕως οὗ νὰ γένῃ
ἔλεος εἰς τὸ ταλαίπωρον γένος τῶν Χριστιανῶν. Ταῦτα ἐξηγήθησάν
τινες Χριστιανοὶ ὕστερον, παρόντες ἐκεῖ ὅπου εἶδαν τὸ θαῦμα. Τότε
- 5 ἐβγήκε ὁ βασιλεὺς γεγυμνωμένος τῆς βασιλείας, καὶ ὑπῆγε μετὰ τῶν
ἀρχόντων αὐτοῦ, βλέποντες ἀπὸ τὰ τεῖχη τοὺς ἐχθρούς· καὶ ἐσύνα-
ξαν καὶ ἐσυναπαντήθη μὲ μερικοὺς Τούρκους, καὶ, δώσας πόλεμον
μετ' αὐτῶν, ἐνίκηθη, καὶ ἔκοψαν αὐτὸν ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄρχοντας αὐ-
τοῦ, καὶ ἤφεραν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐλεεινοῦ βασιλέως εἰς τὸν σουλτά-
10 νον καὶ ἐχάρη μεγάλως.

Σπυρίδων Λάμπρος (επιμ.), «Μονωδίαι και θρήνοι επί τη αλώσει της Κωνσταντινουπόλεως», *Νέος Ελληνομνήμων*, τ. 5, τχ. Β'-Γ' (30 Σεπτεμβρίου 1908), σ. 248-250.